LIBRIS | We know books

Alex Moldovan s-a născut în 1977 la Cluj, unde locuiește și acum. E pasionat de literatura pentru copii, cântă (prost) la tobe și e voluntar la o asociație pentru protecția animalelor. Și-a propus încă din copilărie să se facă scriitor. A studiat Filosofia, are un master în teorii ale artei moderne, dar a lucrat și ca muncitor necalificat, vânzător de weekend sau librar înainte să devină traducător. A debutat în 2016 cu *Olguța și un bunic de milioane*, iar cea de-a doua lui carte se numește *Băiețelul care se putea mușca de nas*.

József Vass este un ilustrator din Cluj-Napoca, licențiat în grafică și design la Universitatea Creștină Partium din Oradea. A început să fie interesat de ilustrații încă din timpul facultății, încurajat de profesori și de colegi. A reușit să își dezvolte un stil personal, realizând ilustrații digitale, dar și în acuarelă, folosind tot soiul de forme și culori în încercarea de a crea personaje originale. Una dintre cele mai bune surse de inspirație ale sale o reprezintă muzica. Din 2015 este membru al Clubului Ilustratorilor din România. De-a lungul activității de ilustrator a lucrat la proiecte destul de variate, creând ilustrații pentru jocuri web și mobil, ilustrații pentru auxiliare școlare, ilustrații de carte și reviste pentru copii și multe altele.

ALEX MOLDOVAN

OLGUȚA
ȘI OPERAȚIUNEA JAGUARUL

ILUSTRAȚII DE JÓZSEF VASS

arthur

LIBRIS | We know books

Cuprins

Prolog. Repetiția generală 5
Capitolul 1. Recapitulare 7
Capitolul 2. Consiliu de familie 11
Capitolul 3. Vine poliția! 21
Capitolul 4. Despre hipsteri 29
Capitolul 5. Cum s-o omori pe mama în 19 800 de secunde 32
Capitolul 6. În care duc muncă de lămurire 39
Capitolul 7. În bârlogul lupului 47
Capitolul 8. În care mă simt brusc minusculă 55
Capitolul 9. O urmărire ca-n filme 64
Capitolul 10. Vrei să fii milionar? 69
Capitolul 11. O înmormântare de nota zece 72
Capitolul 12. În care o dau în bară rău de tot 77
Capitolul 13. Despre cel mai bun prieten al omului 81
Capitolul 14. Prietenul anevoie se cunoaște 84
Capitolul 15. Pătrundere prin efracție 92
Capitolul 16. Dezastrul 99
Capitolul 17. O veche cunoștință 103
Capitolul 18. În care crește potul 109
Capitolul 19. Casă, scumpă casă 113
Capitolul 20. Postez, deci exist 118
Capitolul 21. În care aproape mor. De râs 121

LIBRIS | We know books

Capitolul 22. Un musafir neașteptat 125
Capitolul 23. Lecturi esențiale 131
Capitolul 24. Trezirea la realitate 134
Capitolul 25. Punct și de la capăt 137
Capitolul 26. Unde fugim de acasă? 141
Capitolul 27. Tata e numai unul 149
Capitolul 28. Prieten sau dușman? 150
Capitolul 29. Despre natură 157
Capitolul 30. Bingo! 160
Capitolul 31. Un băiat de milioane 163
Capitolul 32. Răpirea din serai 166
Capitolul 33. La film 173
Capitolul 34. În care facem cunoștință cu Diavolul 175
Capitolul 35. Un incident 182
Capitolul 36. La școală 188
Capitolul 37. În care sunt la înălțime 193
Capitolul 38. Prizonieră în casa Domnului 198
Capitolul 39. Pentru cine bat clopotele 202
Capitolul 40. În cărți 204
Capitolul 41. În care rămân tablou 209
Capitolul 42. O fotografie cât o mie de cuvinte 214
Capitolul 43. Breaking news 219
Capitolul 44. Paparazzi 222
Capitolul 45. Schimb de case 226
Capitolul 46. O familie mare și aproape fericită 232
Capitolul 47. Ghidul răpitorului 237
Capitolul 48. În care devin vedetă 243
Epilog 247
Cuvânt către cititori 251

E greu să ne despărțim de Olguța.
Dar aventurile continuă într-o a treia carte
iar Alex Moldovan ne invită să citim
câteva pagini din volumul pe care îl pregătește
pentru prietenii Olguței.

LIBRIS | We know books

Redactori: Anamaria Omer, Dragoș Dodu
Tehnoredactor: Cristian Vlad
DTP copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOLDOVAN, ALEX
Olguța și Operațiunea Jaguarul / Alex Moldovan; il. de József Vass. – București: Editura Arthur, 2022

ISBN 978-606-086-532-2

I. Vass, József (il.)

821.135.1

© Editura Arthur, 2022, pentru prezenta ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art

Prolog. Repetiția generală

Înmormântarea a fost o reușită, dacă putem vorbi despre înmormântări în termenii ăștia. Lumea a fost foarte drăguță. Au adus flori, coroane, au avut cuvinte de încurajare și s-au oferit să ne dea o mână de ajutor dacă aveam nevoie. În general, orice ajutor e bine-venit. Doar că atunci când moare cineva, nimeni nu-ți poate oferi singurul lucru care ți-ar aduce cu adevărat alinare. E destul de greu să învii morții.

Cel mai supărător e să vezi că lumea poate funcționa la fel și după ce ai pierdut pe cineva drag.

Chiar dacă știam de boala mamei, nu eram pregătită. *Niciodată* nu ești pregătită pentru așa ceva.

Oare dacă ar exista un fel de repetiție generală, aș fi

LIBRIS | We know books

mai OK cu asta? Trebuie să recunosc că așa mi-a și venit ideea... Să nu vă spun totuși prea multe de la început.

Lucrurile s-au mișcat rapid. N-o să intru în amănunte, dar ceremonia a fost scurtă și la obiect. Oricât de abătută eram, de-abia așteptam să se termine, pentru că aveam probleme mai importante de rezolvat.

Da, ați citit bine: probleme mai importante. În caz că vă întrebați dacă nu cumva mi-am pierdut mințile, stați liniștiți: încă nu. O să vă explic imediat în ce belea am intrat și ce e cu înmormântarea asta. O să înțelegeți și de ce prologul este despre o repetiție. Imediat, adică peste câteva capitole. Nu mă prea grăbesc – asta și pentru că am încredere că mă cunoașteți cât de cât: n-oi fi având eu un suflet de vioară, dar nici n-am inima de piatră.

CAPITOLUL 1

Recapitulare

În caz că n-ați citit prima parte a aventurilor mele, ceea ce-i puțin probabil, uitați care-i situația.

Numele meu este Olguța și stau la Cluj împreună cu părinții și cu cățelul meu, Farid. Aveam o viață fericită și plictisitoare până când mama s-a îmbolnăvit rău iar tata a plecat la lucru în străinătate ca să câștige bani pentru transplantul ei de rinichi. Situația a luat-o razna când, fără niciun avertisment, am fost trimisă să stau cu mătușa mea, Nina, pe care n-o mai văzusem de nu mai știu când.

S-a dovedit că Nina era directoarea unui hotel de lux și că iubea cățeii. Ea mi l-a prezentat pe Victor, un puști de vârsta mea, cu o față enervantă, dar altfel destul de OK. Cum-necum, a început să ne urmărească un tip pe nume Maximilian și pentru două zile am devenit fugari. După ce am trecut prin tot felul de întâmplări, am aflat că totul fusese pus la cale de bunicul meu, Constantin, cu care ai mei erau certați la cuțite. Bunicul voia să vadă dacă mă

LIBRIS | We know books

ridic la înălțimea așteptărilor sale pentru a mă face moștenitoarea întregii lui averi. Îl înțeleg perfect. Cum să câștigi respectul unei fetițe de doisprezece ani dacă nu punând niște huidume s-o urmărească prin tot orașul, s-o sperie de moarte și s-o pună în situații periculoase sau penibile? Sunt convinsă că oricine ar fi procedat la fel. (Sper că v-ați prins că glumesc. Nu-mi plac oamenii care nu se prind când fac o glumă.)

Una peste alta, aventura s-a încheiat cu bine. Maximilian, un individ îngrozitor, a fost concediat pentru felul în care mă tratase, tata a revenit acasă, iar bunicul s-a oferit să-i doneze el un rinichi mamei, ceea ce m-a făcut să-i trec cu vederea comportamentul imposibil.

O vreme, bunicul a insistat să ne mutăm cu toții la el. Am făcut uz de multă diplomație ca să-l convingem că n-ar fi o soluție bună. Constantin e genul care dă paisprezece milioane de euro pe un tablou prăfuit, apoi te ceartă că ai uitat lumina aprinsă la baie. Cu excepția bibliotecii, care era perfectă, palatul în care locuia era prea mare, prea exagerat și... grandios. Prea kitschos. Semăna cu el. Era construit anume să te facă să te simți mic și neînsemnat. N-aveam nevoie de așa ceva. Apoi, detesta câinii, iar eu de Farid n-aveam de gând să mă despart.

Ce-ar mai fi de zis e că, în urma unor teste, s-a dovedit că am cel mai mare IQ din școală, incluzându-i aici

LIBRIS | We know books

și pe profesori. Colegii de clasă mă priveau chiorâș, nevenindu-le să creadă. În fond, arătam la fel ca ei. Cum să fiu eu *atât* de specială. Probabil că se așteptau să am capul mai mare sau ochelari cu lentile groase, de tocilară. Cert e că nu semănam deloc cu imaginea pe care și-o făcuseră despre un geniu. Asta pățești când te uiți prea mult la televizor.

După ce febra evenimentelor s-a potolit, am început să ne vedem mai des cu Nina. Își pusese în cap să mă facă să arăt ca o persoană normală, așa că mă târa prin magazine o dată pe săptămână, ceea ce, spre surprinderea mea, îmi displăcea mai puțin decât mă așteptasem. Își schimbase mașina, și își luase tot un Jaguar, dar unul vintage, o adevărată bijuterie pe roți. Avea doar două locuri și polua ca o Dacie din anii '70. Se vede treaba că soarta planetei nu era pe lista de priorități a mătușii mele.

Ăștia eram noi. O familie mai mult sau mai puțin normală, cu bune și rele – mai mult rele decât bune. După ultimele întâmplări, începeam să văd și partea plină a paharului. Mama urma să se facă bine, îmi recuperasem bunicul și o mătușă, aveam un prieten nou, iar tata se întorsese acasă.

N-aș fi recunoscut pentru nimic în lume, dar mă molipsisem de maladia aia ciudată pe care obișnuiam s-o observ doar la ceilalți și care se numește optimism.

CAPITOLUL 2

Consiliu de familie

Bzzzz!
Bzzzz!
Bzzzz!

Mă dau în vânt după telefoanele de sâmbătă dimineața. Și mai ales dacă numărul e necunoscut. De obicei e vorba fie de vreun sondaj de opinie (mi se întâmplă tot mai des), fie de vreo farsă jucată de scumpii mei colegi de clasă (vezi explicația de la prima variantă).

Nu știu de ce am răspuns. O fi fost din cauza stresului. Boala mamei nu m-a ajutat deloc să devin mai relaxată.

Conversația pe care am purtat-o a fost scurtă, aproape monosilabică. Când am închis, camera se învârtea cu mine și nu știam cum s-o fac să se oprească.

În locul meu, orice persoană normală ar fi trezit-o pe mama și i-ar fi spus totul dintr-o suflare. Vă întrebați ce am făcut eu, după ce am numărat până la zece ca să mă calmez? Am sunat-o pe Nina.

LIBRIS | We know books

După voce, nu părea să doarmă. I-am spus ce aveam de spus pe un ton calm, de parcă toată viața n-aș fi făcut altceva decât să dau vești de genul ăsta.

— Bună, Nina. Am o veste bună și una proastă. Cu care să încep?

— Pfff, cu aia proastă, normal.

— Ține-te bine. Maximilian l-a răpit pe Constantin. Și, habar n-am de ce, a ținut să-mi comunice *mie* asta.

— Și vestea bună?

— Nu-i nicio veste bună, te-am mințit. Dar mai am una proastă. Mi-a cerut bani în schimbul eliberării.

— Cât?

— Aș prefera să-ți spun în persoană. Ca să te pot prinde în caz că leșini.

Scurtă pauză.

— Ești speriată?

— Nu. Nu încă.

— Bine, a spus. Atunci uite cum facem: mă sui în mașină și vin acolo. Nu spune nimic nimănui. Ajung în zece minute.

A ajuns în șapte.

A intrat în cameră pe geam, cu o săritură spectaculoasă, fără să mă avertizeze, și m-a speriat de moarte.

Primul lucru pe care l-a făcut a fost să-și aprindă o țigară, cu toate că știa că la mine în cameră nu se fumează.

LIBRIS | We know books

M-am strâmbat degeaba la ea. Era prea surescitată ca să observe sau ca să-i pese.

Al doilea lucru pe care l-a făcut a fost să-și mai aprindă o țigară, în timp ce prima fumega pe tocul geamului, fumată doar pe sfert. Era limpede că era mai afectată decât voia să lase să se vadă.

Farid era calmul întruchipat. Pe el nu-l deranja fumul. S-a ridicat alene, a căscat scurt și s-a trântit la loc pe pernă, gâfâind cu limba scoasă. Așa-i cu câinii ăștia de pază vicioși, te lasă baltă când ți-e lumea mai dragă. Am senzația că se apropie momentul răzbunării pe care i-l promit de mult, când o să-l filmez și-o să-l pun pe YouTube ca să-l fac de râs.

— O să te rog să-mi spui exact ce ți-a zis Maximilian. Orice cuvânt, orice *virgulă* contează dacă vrem să-l aducem acasă pe Constantin la timp pentru operația de luni.

Abia atunci mi-a picat fisa. Operația mamei! Idioată mai eram! Niște complicații de ultim moment făcuseră ca transplantul de rinichi să devină urgent. Cum de nu mă gândisem la asta? Intervenția era programată pentru luni dimineața. Nu se știe cum, Maximilian aflase, și așa îi venise ideea să-l răpească pe Constantin. Inteligentă mișcare, n-am ce zice. E destul de greu să faci un transplant în absența donatorului.

I-am redat Ninei discuția cât am putut de fidel, încercând să nu las nimic pe dinafară.

— Ai uitat să-mi spui cât cere.

— N-am uitat. Încercam să amân momentul. O nimica toată. Un milion de euro. Până mâine seară. A, da, a mai spus că nu se supără deloc dacă ne mișcăm și mai repede.

A fluierat surprinsă.

— Un milion de euro sunt o grămadă de bani. Nu se joacă prietenul nostru.

— Ba se joacă, am oftat. Se joacă cu viața mamei și cu nervii noștri. Nina, tu îți dai seama? Până la operație mai sunt doar două zile. Ce-i de făcut? Cu riscul să te dezamăgesc, n-avem de unde scoate banii ăștia.

— Bănuiam eu. Atunci va trebui să ne gândim la altceva.

— Ce să ne mai gândim? Bunicul e bogat. Eu zic să mergem imediat și să le cerem bani celor care-i administrează averea.

— Mă tem că nu putem lua în calcul varianta asta, s-a auzit o voce care nu era nici a mea, nici a Ninei.

Sprijinită de tocul ușii stătea mama.

— Ai auzit tot? am întrebat.

— Am.

— Știi, n-am vrut să te...

— Știu.